Ч. 151. Субота 7 (20) липня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Процес против польскої молодежи в Познани. — Французский закон о конґреґациях. — З Хіни.)

В четвер, 11-ого н. ст. липня, зачав ся і через кілька днів переводив ся в Познани процес против польских студентів. Обвинювано тринайцять студентів, скінчивших вже університет або політехніку, о зраду державну, що орґанізували або належали до тайних політичних товариств, котрих цілею було би з'єдинити польску шкільну молодіж в один великий „Союз“, і при такій орґанізациї викликати в потребі повстанє, а в дальшім наслідку утворити з поодиноких дільниць одну независлму польску державу. А що се — як каже акт обжалованя — не могло би статись без нарушеня границї пруской держави, то ясно, що молодіж польска провинилась в напрямі зради державної. Ще в часї слїдства против познаньского книгаря Ляйтґебера, засудженого перед роком на рік кріпости за таку саму провину, попала пруска полиция на слїд тайних польских товариств, як „Польска ліґа“, Народова ліґа“, „Народовий скарб“, заснований ще в 1893 р. польскими еміґрантами в Швайцариї. Цїль послїдного вияснена в брошурі „Sprawa dotycząca czynnej obrony i skarbu narodowego“, виданій в Парижи. В нїй між иншими сказано, що предвидить ся час, коли „упімнутись о наші права і наше істнованє з оружием в руках покаже ся не лиш можливим, але і конечним. З тої причини являє ся потреба активного опору. Народний Скарб заснoвує ся в цїли реставрациї Польщи і має так довго істнувати, поки не вилине до державної каси освободженої Польщі. Справа орґанїзациї і цїлої акциї має вести ся: тайно на вітчинї, явно на еміґрациї“. Впрочім Przegląd wszechpolski не крив ся з тим, опублїкувавши в 1897 р. у Львові проґраму дїяльности і склад того „Союза товариства молодежи в Німеччинї“, до котрого належало 22 товариств з 432 звичайними і 2 почетними членами, розсїяними поза границею, то в головнїйших містах Німеччини.

Прокураториря представивши так цїлу справу, обжалувала, як сказано 13 молодців. Всїм обжалованим закидає ся загально, що були дїяльними членами тайних польских товариств. Обжаловані не виперають ся, що були членами явних, законом дозволених товариств, але не признають ся, аби належали до якихсь тайних „Союзів“ чи „З'єдинень“. В суботу, 13-го липня, по переведеню доказової части процесу, зажадали оборонцї, щоби відложити розправу в цїли доповненя недостаточно переведеного слїдства і переслуханя важних сьвідків, як польского писателя Жиґмонта Мілковского (Єжа) в Женеві, Болеховского в Цириху і других, що перебувають поза границями краю. Трибунал прихилив ся до внесеня оборонців і відложив дальшу розправу на неозначений час. Із цїлого процесу видно, що й сам прокуратор мусїв, не маючи нїчого конкретного в руках, обертатись лише в тїсних границях, указаних єму слїдством, котре й само опирало ся на множестві переведених домових ревізий і зібраню більше або менше займаючої лїтератури“. Отже той цїлорічний труд полиций і прокураториї, збиравших так старанно материял для доказів антидержавних заходів польскої молодежи, оказав ся недостаточним.

В справі ухваленого у Франциї закона о конґреґациях, один з визначнїйших кардиналів, поінформований добре о намірах папи, заявив, що папа зробив що міг, аби сей закон унеможливити. Папа віднїс ся був навіть лично до Любета, котрий на письмо папи відповів вічливо, але відмовно. Поки-що, папа не рішив робити нїяких кроків против закона о конґреґациях, і не хоче уживати остаточних средств і оголошувати воєнного стану. Вість, що папа має видати до французского правительства якусь ноту, є неправдива. Ватикан переконаний, що віднесе побіду; Вальдек-Русо перецїнює протикатолицкий рух у Франциї. Папа не видав до конґреґаций нїяких загальних зарядженъ, але видає їх для кождої з конґреґаций з окрема, відповідно до обставин.

До Берлина прибуває сими днями хіньске посольство з князем Чіном, членом цїсарскої родини на чолї, аби перепросити цїсаря Вільгельма за убийство німецкого посла бар. Кеттелєра в Пекінї. Посольство забавить в Пекінї 7 до 8 тижднів. Буде складати ся з 50 осіб і замешкає в бувшій палатї Майнїнґеньского князя. Цїсар прийме єго перед осїнними маневрами, на котрих буде й посольство. В часї свого побуту в Берлинї порушить посольство також справи торговельні, а вертаючи відвідає Париж, Льондон і Америку.

---

1)

РОМАН ТРУБАДУРА.

(З польского — Теодора Єске-Хоїньского).

I.

Великий, золотий місяць висував ся звільна зпоза нагих верхів Пиренеїв. Ішла перед ним тишина маєвого вечера, спливаючи на розлогу долину, простягнену у стіп гори, на котрій здіймав ся мисливский замок володїтеля ґрафства Руссільон.

На бальконї нарожної вежі замку сидїли дві женщини, одна на кріслї, друга на низькім стільци.

Та, що сидїла на кріслї, перехилила голову назад, оперла єї на долони, і глядїла на далекі гори, що темною смугою виразно відбивали ся від ясно-голубого неба погідної весняної ночи.

Обі мовчали.

Місяць віддалював ся незначно від верхів гір, чим раз блїдший, менший. Струї синявого сьвітла плили з него на землю, обсипуючи єї срібнавим сяєвом. Білі доми видавали ся ще білїйші, чорні лїси ще чорнїйші, тишина ночи ще тихійша.

На долинї, в миртових корчах тьохкав розлюблений соловій. Тьохкав спершу в перервах придавленим зойкотом ридаючої туги. Але туга замінила ся в жадобу, і з дрібної груди лїсного сьпівака приснув потік пристрастних звуків.

Филя холодного подуву несла пісню любови на гори, на балькон вежи.

Женщина, що задивила ся в Пиренеї, зітхнула. Не зміняючи постави, відозвала ся півголосом:

— Чи ти любила коли, Сермондо?

Єї товаришка піднесла нагле голову і обернула на неї непритомний зір, немов би єї зі сну пробуджено.

— Вашій Милости сподобало ся спитати — відповіла, — чи єї вірна служниця любила?

— Слух не обманув тебе, Сермондо. Ти добре чула.

— Чи я любила? Чиж можна не любити, коли молодість зміняє серце в пахучу рожу, вливає в кров солодку дрож бажаня, а в душу голод щастя? Можнаж не любити під нашим горячим небом, котрого жара вливає ся в землю, в людий, в зьвірята? Чи я любила, пані ґрафине?

Сермонда притиснула руки до грудий і говорила пристрастним шепотом:

— Дуже.... дуже.... дуже....

— Завистна доля позавидувала тобі видко щастя, бо я нїколи не чула, аби ти обітувала перед Богом і людьми віру вибранцеви свого серця — відозвала ся ґрафиня.

— Лють війни засудила мене на дожизненне сирітство, пані. Мій суджений ходив як вояк під стягами вашого батька, небіжчика пана маркґрафа, на всї виправи з сусїдними баронами.

З одного з таких кровавих походів не вернув до дому. Віддано менї лиш єго вищерблений меч, на доказ, що боронив житя без страху, заки смертельний удар ворога витрутив єму оружиє з хороброї руки.

— Час гоїть, лїчить всї рани. Не дала тобі твоя покровителька иншої потїхи, серце твоє не забилось другий раз?

Сермонда заперечила головою.

— Тому, котрого менї війна взяла, віддала я цїлу душу, а по такій любови лишає ся в серци лише попіл.

Місяць, виплившим на повне небо, стояв саме над замком. Торжественна тишина ночи витала над горами і долинами.

Погляд ґрафинї обернув ся ід місяцеви, тужний, задуманий.

І знов єї грудь піднесло тихе зітхненє.

Здалека, з дороги, ведучої до міста Перпінїян, приплило в тій хвили гранє скрипки, а відтак залунав дзвінкий мужеский голос.

Пані і служниця пили жадним ухом пісню незвістного сьпівака.

Коли замовк, сказала ґрафиня:

— То не звичайний любовник гасить сьпівом полумінь, пожираючу єго грудь. Так сьпівають лише ученї сьпіваки.

— То імовірно вертає з Перпінїян котрись із сьпіваків лицаря з Кабестен — пояснила Сермонда. — Ті веселі хлопцї пересїдують радо в міских шинках. Говорять скрізь, що й сам пан трубадур не помітує доброю чашею вина і не лишає веселого товариства.

— Говориш о пану Вільгельми з Кабестен?

— О хорошім лицари з Кабестен, в котрім люблять ся всї пані доохрестних замків, о славнім трубадурі, котрого пісні розносять єго жонґлєри (сьпіваки) від міста до міста, від

Новинки.

Львів дня 19 го липня 1901.

— **Оповіщенє.** Учительский збір мужеской семинариї учит. у Львові оголошує конкурс на 50 місць в інтернаті, що буде відкритий дня 1-го вересня с. р. для учеників семинариї. Місячна оплата виносить 30 К. Ученики, котрі одержують стипендию, платити будуть 10 К. місячно. Крім того кождий з принятих зложить 10 К. яко вписове в дни вступленя до інтернату і має заосмотрити ся в 1 подушку, 1 коц до накриваня, 4 простирала, 4 пошивки на подушку, 6 сорочок, 6 ногавиць, 6 пар скарпиток, 4 ручники, 6 хусточок, 2 пари обуви, 2 одяги і плащ зимовий. В інтернаті одержать ученики, крім старанного догляду: поміщене, удержане, опал, сьвітло і пранє. — Подания неостемпльовані вносити належить на руки Дирекциї мужеской семинариї учительской у Львові, ул. Каліча ч. 5 до дня 30-го серпня с. р,

— **Репертуар руского театру в Яворові.** В неділю дня 21-го липня с. р. дасть руский театр в сали „Сокола“ Артемовского „Запорожець за Дунаєм“ народну оперу в 3 актах. (в роли Андрія виступить п. Миро-Черкавский). Ві второк дня 23-го с. м. „Підгіряни“ мельодрама в 3 актах Гушалевича, музика Вербицкого, (в роли Стефана виступить п. Миро-Черкавский). Розпічне прольоґ з опери „Інвалід“. В четвер дня 25-го с. м. „Дзвони з Корневіль“ опера комічна в 4 актах (в роли Марґрафа виступить п. Миро-Черкавский). В суботу дня 27-го с. м. „Жидівка вихрестка“ штука народна зі співами в 5 актах Тогобочного. В неділю дня 28-го с. м „Не ходи Грицю на вечерниці“ образ народний зі співами і танцями в 5 актах дра Александрова. Ві второк дня 30-го с. м. „Дон Цезар“ комічна опера в 3 актах.

— **Смерть з любови.** Як пишуть з Галича, отруїлась там сїрниками Клементина Ольшанівска з жалю, що єї суджений Ольшевский пішов до войска і звідки написав, що в другій влюбив ся.

— **З Улашковець** доносять нам, що акациї, як білі, так і червоні, на нових сегорічних пагонах зацвили, отже другий раз сего року. Причина сего явища ледво дасть ся пояснити надміром вохкости.

— **Щастє волоцюги.** Поліция в Петербурзї слїдила вже від довшого часу за якимсь молодим чоловіком, котрий пускав гроші по всїляких шинках, а слїдила тим пильнїйше, що недавно тому при улици Караванная якісь злодії вкрали були 9.000 рублїв. Коли поліция довідала ся, що той молодий чоловік ще недавно тому був волоцюгою, то була таки майже певною, що мав в нїм перед собою того злодія, що допустив ся крадежі при Караванній. Коли его арештовано і допитувано, звідки він мав гроші, розповів він історию, в котру нїхто не хотїв вірити, а котра все-таки показала ся правдивою. Він став розповідати, що одного дня вечером, коли нїчого цїлїсенький день не їв і змучений не мав навіть де переспати, пішов над ріку Неву і ходив там понад воду. Коли собі роздумав свою біду, така взялась его розпука, що постановив відобрати собі житє і вже хотїв скочити у воду, як хтось із заду его задержав. То був якийсь старий чоловік, убраний як богомолець. Коли він тому богомольцеви розповів свою біду, той змилував ся над ним і запросив его до себе, нагодував его і дав ще споро гроший. Від тої пори ходив він часто до того богомольця — та й сказав, як він називає ся — а той за кождий раз нагодував его і дав єму гроший. Поліция випускала того богомольця і показало ся, що волоцюга говорив правду. За шість недїль дістав він від того милосердного богомольця не менше лиш 1200 рублїв.

— **Любовна траґедия в Щирци.** Михайло Дуда господар в Щирци, мав жінку, що водила ся з сїльскими парібками. Дуда знав о тім, але що любив жінку, то, як то кажуть, дивив ся крізь пальцї на все. Але вже за богато було того й терпеливому Дуді. Котрийсь з єго приятелїв дав єму знати, що жінка его сидить в коршмі з паробком Париняком і запиває ся. Дуда пішов і став під вікнами корчми та чекав. Коли Дудиха вийшла з корчми і з коханком пішла в поле, пішов Дуда за ними. Париняк добачив то і добув ніж зза холяви, кинув ся з ним на Дуду та пробив єго в само серце а відтак втік до лїса та сховав ся в гущавину. Люди дали зараз знати до жандармериї і кинулись за ним в погоню. Наконець удало ся злочинця вишукати і жандармерия арештувала єго та відставила до суду.

— **Англійскі цивілїзатори.** Полудново-африканьска писателька Олївія Штайнер замужна Кронрайт єсть щирою прихильницею Бурів і длятого в брошурі „Як дивить ся анґлїйска Полуднево-Африканка на ситуацию?“ виступила дуже остро против военної партиї в Анґлії. Олївія Штайнер єсть донькою вивандрувавшого з Німеччини лютераньского сьвященика і якоїсь Шкотки, котра по смерти мужа вступила до монастиря, она єсть сестрою давнїйшого президента мінїстрів в капляндскій кольонії а через него єсть спорідненою з бувшим президентом ораньскої републики Райцом. Як видимо єсть Олївія Штайнер особою, котра може мати великий вплив межи Бурами, що очевидно Анґлїйцям не на руку. Отже що они зробили? Ґазета Daily Nevs доносить, що власти анґлїйскі велїли зловити Олївію Штайнер і завезти єї до якоїсь незнаної їй місцевости в Капляндї, і там примістили єї в малій хатчинї, котру обвели довкола плотом з колючого дроту, і поставили сторожу войскову, котрій наказано, щоби кождого зараз стріляти, хто перелазив би через пліт. Олївія мешкає в тій хатчинї сама одна і мусить сама за ню платити. Має лиш одну малу комнатку і мусить сама собі варити їсти. Нікому не вільно до неї приходити, навіть єї мужови. Вільно їй держати лиш пса. Накладник єї повістий: Фішер Унвайн, потверджує то само, і каже, що він довідав ся, що Олївію дійстно замкнено від цілого сьвіта, і попалено всї єі манускрипти.

Оповістка.

— Куплю малу реальність в **красній** і теплій сторонї, на Підгірю або в горах, близько лїса і зелїзницї в східній Галичинї або в північній Буковинї. Зголошеня під М. Г. Д. в Микуличинї poste restante.

— **Конкурс.** В бурсі удержуваній „Філїєю руского товариства педаґоґічного в Станиславові знайде поміщенє в роцї шкільнім 1901/2 30 учеників руской народности, учащаючих до шкіл публичних в Станиславові за місячною оплатою з гори по 16 до 24 корон готівкою.

Подане о принятє треба внести найдальше до 31 н. с. липня до виділу „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові“ на руки п. Мариана Якимовского, учителя

села до села, витані всюди радістними оплесками, а пращані щирим: До побаченя; вертайте скоро....

— Дивна річ, що трубадур Вільгельм не застукав доси ніколи... до воріт нашого лїтного мешканя, хоч відвідує, як чую, радо сусїдні замки. Я хотїла би єго пізнати. Чи він справді такий красний, як оповідають люди?

— Я стрітила єго лиш раз на ринку в Перпініян — говорила Сермонда — і цілком не дивую ся, що панни і вдовиці виглядують собі очи за ним. Дуже красний, дуже милий, вічливий для найбіднійшого, підбиває серця усьміхом, поглядом, хорошими рухами тїла.

— Колиб я не знала і не вірила, що жаль по утраті любого потоптав в твоім серци на все цьвіт любови, то підозрівалаб тебе, що й ти належиш до тих вдовиць і дївчат, котрі видивлюють собі очи за лицарем з Кабестен.

— Не для служниць ґрафских дворів співають славні трубадури. Тільки великих дам, украшених княжими митрами, старає ся о їх приязнь і винагороджує їх пісні солодкими це стощами, що не мають часу і потреби звертати увагу на такі обожательки, як ваша покірна служниця, пані ґрафине.

Ґрафиня піднїсши ся з крісла, оперла рамя на поручи бальконa і знов поглянула тужно на місяць. Смуга блїдого сьвітла обняла єї високу стать, придаючи єї блїдому лицю прозрачність мармору.

На долинї, в миртових корчах, заливав соловій свою вибрану товаришку потоком пристрастних звуків; здалека, з гостинця надпливала тихо, чим раз тихійша, пригасаюча пісня незвістного співака; довкола віяв запашний подув весни.

Ґрафиня притиснула руки до серця. Ціле окруженє — перетикане міліонами зьвізд провансальске небо, долини і гори, замки і хати, дрімаючі під сріблистим серпанком місячної ночи лїси, — всьо облите непорочною тишиною, віддихано любовію, а... она?

Она була ще в колисцї, коли отець заручив єї з ґрафом з Руссілїону, мала шістнайцять лїт, коли приказано їй станути перед престолом і присягнути незвістному мужчинї дожизненну любов. Нїхто не питав єї серця о дозвіл, а однако то серце було серцем Провансальки, що доспіло під жарою полудневого неба і було викормлене від наймолодших лїт піснею трубадурів, котрі співали лише о любови.

Вже четвертий рік рвала ся в кайданах присилуваного подружа. Була вірною женою, носила на зїздах, припятях, турнїях і бенкетах з достоїньством митру і плащ, горностаєвий удїльної володїтельки, не даючи своїм поведенєм нїкому, навіть ворогам приводу до обмови.

Але коли єї ніч освободила від обовязків панї великого, крикливого дому, коли лишала ся сама з собою, тоді будила ся в нїй туга за щастєм женщини, котрого доси не зазнала.

Не рожева нитка любови звязала єї з мужем. Колиб не була дочкою могучого дому і богатою дідичкою, не був би єї ґраф Раймон з Руссілїону повів перед престол.

Гуляка, вояк, єї чоловік, цїлий влюблений в кости, вино, лови і военні походи, не уважав потрібним грати на дзвінких струнах єї горячого серця. Атже була єго женою, належала до него. І без ніжної вічливости мужа, повинна була піддаватись єго воли...

А она думала о иншій звязи, о звязи серця з серцем, о звязи з вільного вибору, на котру не впливали би ніякі побічні взгляди.

Звичай другої половини дванайцятого столїтя не дивував ся замужним лицарским женщинам, коли заспокоювали потреби серця поза подружем.

Всї єї своячки і приятельки чванили ся службою хоробрих лицарів або вічливих трубадурів, а лиш она одна не мала нікого, хто хотїв би бороти ся за неї, або співати в хороших піснях про єї уроду і честноти.

Чиж она гірша, бридша, менше вражлива як инші провансальскі дами?

І она належала до найзнаменитших родів в краю — зеркало говорило їй, що не потребувала побоювати ся суперництва навіть хорошої марсильской ґрафинї, котрої уроду славили всї голоснїйші трубадури — а в єї серци нагромадили молодість і туга тілько пристрастних бажань, тілько розкішних усьміхів, тілько огненних чувств, що була би зуміла і найгорячійшу любов винагородити

Не тому, мов би була гірше уроджена, бридша або менше вражлива від инших дам провансальских, не постарала ся доси о лицарского обожателя, лише тому, що надіяла ся на горячу любов мужа. Але ґраф Раймон журив ся лише своїми псами, соколами, замками і военною дружиною, передумуючи заєдно над тим, кому би післати срібну рукавицю, або де винайтиб пригіднїйше місце на лови.

І чим раз вузшим колесом окружала єї туга за найвисшою розкошию житя. Малаж би ніколи не любити... не бути ніколи люблено ю? Малаж би зівяти без любови, як вяне цьвіт без роси і сонця — она... молода, хороша, богата?

Мимовільним рухом простягнула руки в сторону, в котрій замовкла пісня незвістного співака, зливши ся з тишиною ночи, немов би хотїла прикликати єї, пригорнути, взяти в се-

школи виділової в Станиславові, ул. Голуховского, ч. 65. До поданя належить долучити: 1) послідне сьвідоцтво шкільне, 2) сьвідоцтво хрещеня, 3) сьвідоцтво убожества, 4) декларацию що-до висоти місячної оплати.

Петент має виказати ся, що єсть членом „Руского товариства педаґоґічного“, або вступити в члени, надсилаючи вписове 1 К і річну вкладку 1 К.

Питомець дістане в бурсї мешканє, харч, опал, сьвітло, пранє і належитий догляд, натомість мусить мати власне біле відповідне, обув, одежу і постіль.

На переписку треба долучити до поданя 45 сот. марками почтовими.

Видїл „Філії руского товариства педаґоґічного в Станиславові“.

О. І. Порайко
голова.

Ем. Кадайска
секретарка.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 19 липня. Кіченер телеґрафує з Елендсфонтен: В борбах над рікою Оранж упав Кароль Бота, син Филипа і два бурскі ґенерали.

Константинополь 19 липня. Вел. князь Александер Михайлович приїздить сюди нинї в гостину до султана.

Віденъ 19 липня. Президент міністр др. Кербер виїздить нинї до Ішли, де буде принятий на авдиенциї у Цїсаря.

Білгород 19 липня. Королївска пара виїхала на лїтний побут до Семендриї.

Будапешт 19 липня. Часописи доносять, що в осени с. р. подасть ся міністер гонведів бар. Феєрварі до димісиї.

Москва 19 липня. Стан здоровля Толстоя значно поправив ся.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 18-ого липня 1901.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560 —	580 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 —	358 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	520 —	530·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	410·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 —	90·70
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}$%	97·50	98·20
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краев.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краев. .	92 —	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	91·10	91·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	102·40
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краев. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·30	88·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	72·—	77·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденский)	48·50	49·50
Угорск. черв. хреста	24.90	25·90
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	62·—
Базиліка 10 К	16·35	17·35
Joszif 4 K.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·20	117·60
Доляр америк.	4·80	5·—

бе. Любов віяла з тої пісні, любов солодка, чарівна, одурююча.

Єї великі, чорні очи сияли вогким блеском, єї рожеві уста відмикали ся і замикались, пючи одурюючий віддих весни.

— Люблю... люблю — шептала.

Любила? кого?

Пересунула білою, довгою рукою по чолї.

Любила привид, свої мрії — того, котрого носила в серци, а не знала, не бачила ніколи, того, котрому віддала би себе, як віддає ся пану єго власність, без ніяких взглядів, без ніяких роздумовань і обмежень, як лише любов уміє віддати ся.

— Люблю тебе; прийди і возьми мене — думала ґрафиня, усьміхаючи ся до витвору своєї уяви.

Зложила руки немов би кого о що просила.

А соловій співав тепер цілою дрібною грудию, викидаючи з неї звуки радости, одушевленя, а місяць ішов чим раз висше ід середині неба — тихий, німий, наймилїйший повірник всїх залюблених і сумних, бо приглушуючий своїм тайним блеском невірну, глумливу ясність білого дня.

Над замковими воротами, на вежи сторожника озвав ся ріг. Той звук оповіщував північ.

— Отець сповідник заборонив вашим легким пити холодний подув ночи — відозвала ся Сермонда. — Час вам, пані, спочити...

Не сказавши слова перейшла ґрафиня на коридор, що лучив нарожну вежу з комнатою.

В сали було ще ясно.

При дубовім столї, осьвітленім чотирма восковими сьвічками, сидів ґраф Раймон з ловчим свого двора і з замковим сьвящеником. За крісломъ пана стояло двох хлопців, шляхотского походженя, готових на кождий єго знак.

Ґраф, мужчина в середнім віцї, широкоплечий, товстий викидав саме з срібної чарки золоті кости.

Кинув, обчислив і розсьміяв ся з вдоволенєм.

— Ви програли, отче! — скрикнув голосом охриплим від вина, котрого собі по вечери не жалував. — Тепер піду хиба живцем до неба. До трийцятьох молитов за мою грішну душу прибуло ще десять. Коли ви всиїете відмовити ті всї молитви.

Сьвященик, молодий монах, з блїдим лицем аскета, з розумними очима, взяв з руки ґрафа чарку і відповів:

— Не зашкодило би нічого души вашої Милости, колиб удало ся дотягнути нинїшну програну до сто молитов.

Ґраф легко зморщив брови.

— Чи то має значити, що я в послїдних часах більше нагрішив, як треба до спасенія — говорив невдоволений. — Не можете менї забути того дурного хлопа, котрого я діткнув тяжкою рукою, як хотів. По що лїз менї в дорогу тодї, коли я і наймилїйшому мому хортови був би поломив ребра. Найлїпшого сокола осліпив менї якийсь злочинець. Чим же нужденне хлопске житє в порівнаню з прикметами найлїпшого сокола?

— І за убогих, за підданих умер Господь наш, Ісус Христос на хресті, пане ґрафе.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Станиславова, Нідвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова. Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольського, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольського лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Скольського, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{16}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Скольського, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·26	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{10}/_{9}$
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставцї Австро-Угорщини. **Доставцї Двора царско-росийского.**

Надворні доставцї кор. Вел. королів: Грециї, Швециї і Норвегії, Бельгиї і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. **Grand prix** в р. 1900, найвисша відзнака на загальних виставах в Парижи.	**Grand prix** найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.	**Золотий медаль** найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку росийскої ваги (1 фунт. рос. = 410 грам.)

Ваґа пачки в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	34	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
$^1/_1$	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
$^1/_2$	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
$^1/_4$	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
$^1/_8$	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупні за 20 корон, транспорт і опаковане безплатно.

ОБРАЗИ СЬВЯТИХ

Важне для родин і шкіл!

Вечеря Господня *Леонарда да Вінчі* рит. на міди величини 44×80 цм. . . 12 зр.

Сикстиньска Мадонна *Рафаеля* величини 41×31 цм. . . . . 4 зр.

Непорочне початиє *Мурілля* величини 42×32 цм. . . . . 4 зр.

Христос при кирници з Самаританкою *Караччїого* величини 37½×63 цм. . 4 зр.

Ecce Homo *Ґвіда Рені* вел. 49×39 цм. . 5 зр.

Христос несучий хрест *Рафаеля* величини 52×36 цм. . . . . 4 зр.

Всї ті образи (штихи) наведених славних малярів нові, надають ся дуже добре до шкіл і суть о 50% дешевші як в торговлях образами. Висилають ся лише за послїплатою вже офранковані. Замовляти у **Т. Крайтера**, Львів, ул. Ягайлоньска 12.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: 100.000 статей, 17.500 сторін тексту, 10.000 ілюстраций, карт і плянів, 1000 таблиць і додатків, 153 ілюстраций хромолїтоґр., 290 карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтератским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплеті, всі томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).